

- 2) Czy dyrektywę 1999/70/WE należy interpretować w ten sposób, że wymaga ona przekształcenia umów jako jedynej formy przeciwdziałania nadużyciom wynikającym ze stosowania następujących po sobie umów o pracę na czas określony?

(¹) Dyrektywa Rady 1999/70/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. dotycząca Porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony, zawartego przez Europejską Unię Konfederacji Przemysłowych i Pracodawców (UNICE), Europejskie Centrum Przedsiębiorstw Publicznych (CEEP) oraz Europejską Konfederację Związków Zawodowych (ETUC) (Dz.U. 1999, L 175, s. 43)

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Judicial da Comarca dos Açores (Portugalia) w dniu 12 marca 2020 r. – MV / SATA Internacional – Serviços de Transportes Aéreos SA

(Sprawa C-137/20)

(2020/C 209/20)

Język postępowania: portugalski

Sąd odsyłający

Tribunal Judicial da Comarca dos Açores.

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: MV.

Strona pozwana: SATA Internacional – Serviços de Transportes Aéreos SA.

Pytania prejudycjalne

Czy zdarzenie, takie jak to, które miało miejsce w dniu 6 czerwca 2016 r., kiedy to odwołany został lot w wyniku warunków meteorologicznych na lotnisku docelowym, dokładniej, ponieważ nie zostały spełnione w chwili wylotu minimalne granice widoczności horyzontalnej, jak również wertykalnej dla pasu lądowania, przez co nie zostały spełnione wymagalne warunki bezpieczeństwa na wspomnianym lotnisku i warunki wykonania przez odnośny samolot manewru lądowania, przy jednoczesnej prognozie pogorszenia warunków meteorologicznych w kolejnych godzinach, należy zaklasyfikować jako „nadzwyczajną okoliczność” w rozumieniu art. 5 ust. 3 rozporządzenia 261/2004 (¹), która zwalnia przewoźnika lotniczego z obowiązku odszkodowania?

(¹) Rozporządzenie (WE) nr 261/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. ustanawiające wspólne zasady odszkodowania i pomocy dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów, uchylające rozporządzenie (EWG) nr 295/91 (Dz.U. 2004, L 46, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Consiglio di Giustizia amministrativa per la Regione siciliana (Włochy) w dniu 26 marca 2020 r. – Analisi G. Caracciolo srl / Regione Siciliana – Assessorato regionale della salute – Dipartimento regionale per la pianificazione i in.

(Sprawa C-142/20)

(2020/C 209/21)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Consiglio di Giustizia amministrativa per la Regione siciliana

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca odwołanie: Analisi G. Caracciolo srl

Druga strona postępowania: Regione Siciliana – Assessorato regionale della salute – Dipartimento regionale per la pianificazione, Regione Sicilia – Assessorato della salute – Dipartimento per le attività sanitarie e osservatorio, Accredia – Ente Italiano di Accreditamento, Azienda sanitaria provinciale di Palermo

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy rozporządzenie (WE) nr 765/2008 ⁽¹⁾ sprzeciwia się uregulowaniu krajowemu (takiemu jak art. 40 ustawy nr 88 z 2009 r.), jeżeli jest ono interpretowane w ten sposób, że działalność akredytacyjna może być wykonywana przez jednostki niemające siedziby w jednym z państw Unii Europejskiej – a zatem bez zwrócenia się do jedynej jednostki akredytującej – w sytuacji gdy jednostki te gwarantują jednak przestrzeganie norm UNI CEI EN ISO/IEC 17025 i UNI CEI EN ISO/IEC 17011 oraz wykazują – także w drodze umów o wzajemnym uznawaniu – posiadanie kwalifikacji zasadniczo podobnej do kwalifikacji jedynych jednostek, o których mowa w rozporządzeniu (WE) nr 765/2008?
- 2) Czy w świetle art. 56 TFUE, art. 20 i 21 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej oraz art. 102 TFUE rozporządzenie (WE) nr 765/2008 w zakresie, w jakim ustanawia zasadniczy monopol działalności akredytacyjnej na szczeblu krajowym w drodze systemu „jedynej jednostki”, narusza zasady prawa pierwotnego Unii Europejskiej, a w szczególności zasady swobody świadczenia usług i niedyskryminacji, zakaz nierównego traktowania, a także reguły konkurencji zakazujące istnienia monopolu?

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 765/2008 z dnia 9 lipca 2008 r. ustanawiające wymagania w zakresie akredytacji i nadzoru rynku odnoszące się do warunków wprowadzania produktów do obrotu i uchylające rozporządzenie (EWG) nr 339/93 (Dz.U. 2008, L 218, s. 30).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Sąd Rejonowy dla Warszawy-Woli w Warszawie (Polska) w dniu 24 marca 2020 r. – A przeciwko O

(Sprawa C-143/20)

(2020/C 209/22)

Język postępowania: polski

Sąd odsyłający

Sąd Rejonowy dla Warszawy-Woli w Warszawie

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: A

Strona pozwana: O

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 185 ust. 3 lit. i) Dyrektywy 2009/138/WE z dnia 25 listopada 2009 r. w sprawie podejmowania i prowadzenia działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej ⁽¹⁾, art. 36 ust. 1 w zw. z załącznikiem 3 A. pkt 12 Dyrektywy 2002/83/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 5 listopada 2002 r. dotyczącej ubezpieczeń na życie ⁽²⁾, należy wyklądać tak, że w wypadku umów ubezpieczenia na życie związanych z funduszem inwestycyjnym (ubezpieczeniowym funduszem kapitałowym), w którym to funduszu aktywami bazowymi są instrumenty pochodne (albo instrumenty finansowe strukturyzowane, w które wbudowano instrumenty pochodne) ubezpieczonemu konsumentowi ubezpieczyciel lub ubezpieczający (który oferuje takie ubezpieczenie, dystrybuuje produkt ubezpieczeniowy, „sprzedaje” ubezpieczenie) obowiązany jest przekazywać informacje o naturze, specyfikację typu, charakterystykę (ang. indication of the nature, niem. Angabe der Art., fr. Indications sur la nature) instrumentu bazowego (instrumentu pochodnego albo instrumentu finansowego strukturyzowanego, w które wbudowano instrument pochodny), czy też wystarczającym jest wskazanie tylko rodzaju aktywów bazowych (podstawowych), bez przekazywania charakterystyki tego instrumentu?